

kijk-wijzer

De thema's voor DOORKIJK zijn soms niet voor de hand liggend. Soms zelfs tegen-draads. Als we over het thema van deze keer nadenken dan bekruipt wellicht bij u het gevoel dat het iets is dat ons juist niet aangaat. Het ligt buiten ons gezichtsveld, 'buiten onze dienst'.

Even buiten onze dienst

intro

Maar is het misschien dan niet een blinde vlek in onze gedachten die van ons 'blinde vinken' maken? Sluiten wij ons dan niet te veel af van wat er zoal in de samenleving plaatsvindt? Worden we dan geen wereldvreemde figuren die op een eiland vertoeven?

Met alle respect, ieder mag geloven in wat hij/zij wil. Maar onze steile broeders en zusters in de leer, waar het geloof in beton gegoten is, vinden juist dat gelovigen wereldvreemd behoren te zijn. Die 'Kuiperiaanse' geloofsovertuiging: "In ons isolement ligt onze kracht", is niet de onze. Wij staan juist open naar de samenleving toe. Tenminste dat pretenderen wij. Maar handelen wij daar dan ook naar? Daar kunnen we een groot vraagteken bij zetten. We dienen zelfs ons elke keer af te vragen of onze denkwijze wel in overeenstemming is met de manier waarop wij de dingen en de vieringen afhandelen. Soms is humor een prettige katalysator, maar het ontdoet ons niet van een kritische blik, of misschien wel zelfspot. Leest u daarvoor bijvoorbeeld het artikel 'Niet meer van dienst' er eens op na. En er zijn nog meer artikelen die daar op aansluiten. Zo ook de eerste bijdrage van ds. Lense Lijzen. Hij haakt er direct bij aan welke gevoelens iemand kan hebben als hij/zij buitengesloten wordt: 'Een dominee buiten dienst of in de buitendienst'. Zeer lezenswaardig! Een mooie eerste kennismaking via dit blad. Wat te denken van mensen die zich er buiten voelen staan? Mensen die twijfelen, en niet zo'n sterk geloof hebben of zelfs van buiten de kerk geen aansluiting kunnen vinden, ook al zullen ze dat wel willen.

Het is voor ons soms moeilijk ons te verplaatsen in de ander, anders-gelovigen.

Aan de andere kant zorgt een open kritische houding ervoor dat wij uiterst kwetsbaar zijn in ons geloof: 'Wat staat er nou vast?' en 'Wat is onopgeefbaar?' Leest u maar eens het artikel: 'Na de dienst'.

Daarin wordt een essay aangehaald, waarin ds. Bram Grandia zijn omkeer/bekering kenbaar maakt t.a.v. de staat Israël. Daarmee komen we tegelijk terecht bij de kern van ons geloven: 'Wat zijn de waarden die we niet opgeven?' Daar zullen wij wat meer over met elkaar van gedachten moeten wisselen. Maar voorlopig heeft u deze uitgave van DOORKIJK. Daar zult u het even mee moeten doen. Leest u de uitgangspunten en bevindingen in de verschillende artikelen. Proef en beproef de meningen en kauw ze zo nodig na, of kom zoals u wilt in verweer. We zouden wat mij betreft wat strijdbaarder moeten zijn over ons gedachtengoed en vrijzinnig geloof. Het doet ertoe! Veel leesplezier!

geloof het of niet

Even verderop zag hij twee andere broers, Jakobus de zoon van Zebedeüs, en zijn broer Johannes. Ze waren met hun vader in hun boot bezig met het herstellen van de netten. Hij riep hen en meteen lieten ze de boot en hun vader Zebedeüs

Geloofsthema's

Een dominee buiten dienst of in de buitendienst?

Het kan verkeren dat uw gemeenteblad, met een eerste bijdrage geschreven door een nieuwe dominee, als thema meekrijgt "Buiten dienst". Daar heb ik een tijdje over lopen nadenken. Immers, deze eerste weken zijn voor mij een aaneenschakeling van activiteiten in het Utrechtse en ook in Schoonhoven. Met een aantal van u heb ik inmiddels kennism gemaakt en over het gaande proces tussen Schoonhoven en Utrecht heb ik ook al aardig wat gehoord. Dat is

voor iedereen, maar vooral voor u als leden en vrienden in Schoonhoven, een spannende zaak. En dan komt daar ook nog eens een nieuwe predikant aangezeild, vanuit de grote stad, waarin hij nog amper de weg kent. Ik zou dus meer willen spreken over de “buitendienst” dan buiten dienst.

Toch kent ieder wel een of meer momenten in zijn/haar leven waarop je aan de zijkant staat en misschien meer toeschouwer bent. Misschien heb je voor die plek gekozen, een poosje, of ben je door anderen naar zo'n plaats gestuurd, tegen je zin.

Dan moet je zelf weer je positie bepalen en kijken hoe je verder kunt. En daar misschien ook wel hulp bij aanvaarden. Als je er zelf voor gekozen hebt, had je misschien lucht nodig, ruimte om (geestelijk) te ademen. Ben je ertoe gedwongen dan zal er vooral weerstand zijn. De leerlingen van Jezus, zoals hierboven beschreven, waren gewoon bezig met hun dagelijks werk. Ja, ze waren ‘buiten dienst’, in de zin dat ze niet aan het vissen waren. Maar dat was nog geen vrije tijd! Een visser heeft altijd wat te doen. En plotseling was daar, Jezus, een rondtrekkende prediker die langsliep en Jakobus en Johannes riep: ‘Kom met mij mee!’

Verhaal of niet, het blijft een bijna ongelooflijke situatie die hier beschreven wordt: want van het ene op het andere moment lieten ze alles achter. Ik denk dat we aan deze vanzelfsprekendheid uit dit verhaal vaak voorbij lezen. Want kun je dat, zomaar alles achterlaten? En hebt u dat meegemaakt? Of zijn we toch meer van de verstandige weg, van het beredeneren? Misschien wel zo lang dat het keuzemoment uiteindelijk weg is? Een onderwerp om misschien een keer met elkaar over te spreken.

Bij Jezus en zijn leerlingen ging het om voorleven een ‘grotere’ zaak, om gerechtigheid en barmhartigheid.

En wat mijzelf betreft: mijn keuze om predikant te worden kwam niet uit de lucht vallen. Maar of ik er helemaal zelf voor gekozen heb? Daarover vertel ik u graag nog een keer uitgebreider.

Lense Lijzen

Grapje? *Standvastig geloof in de economie*

Kan de overheidsschuld zomaar oplopen? Is de bitcoin geld? Zijn lagere lonen goed voor de economie? Over al deze vragen is er een meerderheidsopinie, maar zijn er ook andere antwoorden? Wie zich dat afvraagt, wil op een pluralistische manier over de economie nadenken. De anderen zijn econoom.

buitenstebinnen

Dat wat er in de samenleving gebeurt staat niet los van de Bijbelse boodschap.

De uitzending in onze Remonstrantse kerken raakt daar aan: *“De dienst in deze kerk is nu ten einde en onze dienst in de wereld begint.”*

diaconale berichten

Bijbel en krant

Toen ik mijn opleiding theologie begon, had onze docent Missionair werk en Diaconaat direct bij het begin een pittige uitspraak: ‘Op de kansel moet naast de Bijbel ook de krant liggen!’

U begrijpt, dat wij wel even met onze ogen knipperden en de uitspraak wel wat nader wilden verkennen en bespreken. Het kwam er kort en goed op neer, dat wat er in de samenleving gebeurt niet los staat van de Bijbelse boodschap.

De uitzending in onze Remonstrantse kerken raakt daar aan. Even in mijn eigen woorden: ‘De dienst in deze kerk is nu ten einde en onze dienst in de wereld begint.’ Na de kerkdienst volgt er meer ‘dienst’.

Dat kan ook zichtbaar worden in de beweging die een kerkdienst kenmerkt. Die is te herkennen in een openingspsalm of -gezing of een kyriëgebed. In onze kerken bidden we dacht ik nooit een drempelgebed. De bedoeling van deze liturgische elementen is, dat

we erkennen dat we uit een woelige wereld komen, die ons onrustig of verdrietig kan maken en dat we de rust van de kerkruimte instappen en God kunnen ontmoeten. Hij 'spreekt' tot ons in het Woord, wij spreken weer door de gebeden en we worden bemoedigd en 'toegerust' om de week weer in te gaan met alles wat we doen en laten, wie we ontmoeten en wat we ervaren. Dat wordt in de woorden van de uitzending 'onze dienst in de wereld' benadrukt. In deze beweging wordt al duidelijk dat er beweging is tussen binnen en buiten. Ofwel: er zitten ramen en deuren in de kerk, zodat er een heen en weer gaande wisselwerking kan zijn.'

Dit is waar we met diaconaat vorm aan geven. We worden geraakt door mensen die in een knelsituatie zijn gekomen en proberen met wat wij kunnen daar hulp te bieden. In de preek van ds. Lijzen bij zijn intrede noemde hij dat 'Wij zijn de armen, de handen van God'. Wij kunnen tastbaar maken hoe de liefde van God voor mensen praktisch wordt: door aandacht, een liefdevol gebaar, een luisterend oor, door praktische hulp of door het laten horen van onze stem bij onrecht.

In de zomer hoorde ik ds. van Baarsen een zegenbede uitspreken aan het einde van een dienst in de Geertekerk:

gezegend je vingers
die begaanbare wegen wijzen
gezegend je oren
die een vraag om hulp horen
gezegend je ogen
die in ieder mens het goede zien
gezegend je schouders
die een ander tot steun zijn
gezegend je lippen
die troostende woorden spreken
gezegend je handen
die liefde ontvangen en doorgeven
gezegend je voeten
die dansen van vreugde

Uw diaconale commissie

Diaconale Collecten

21 november: Inloophuis Domino

Inloophuis Domino is een huiskamer voor mensen voor wie het hebben van contacten niet vanzelfsprekend is. Zij kunnen er een praatje maken, een kopje koffie drinken, een spelletje doen of er gewoon zijn.

Vanaf het begin is er de keuze gemaakt om vanuit een christelijke identiteit te werken, uitgedragen door praktische hulp.

Stichting Inloophuis Domino wil er zijn voor de ander. Alle bezoekers zijn welkom, ongeacht religie of afkomst.

Het inloophuis wordt aangestuurd door een stichtingsbestuur. Het bestuurslid P&O begeleidt de twee parttime coördinatoren.

De coördinatoren vormen samen met de stafleden de staf voor de vrijwilligers. De belangrijkste taak van de coördinatoren is het aansturen van ruim 90 vrijwilligers.

Bestuursleden en de vrijwilligers werken geheel op vrijwillige basis en ontvangen hiervoor geen geldelijke beloning. De coördinatoren worden conform de cao welzijn & maatschappelijke dienstverlening beloond.

Maaltijd

Het inloophuis serveert vier keer per week, 's avonds een warme maaltijd. Vanaf 15.00 uur zijn we open voor een kopje koffie of thee.

Senioren maaltijd

Op dinsdag is er vanaf 11.30 uur koffie en thee. Om 12.15 uur begint de maaltijd, het inloophuis is hiervoor tot 13.30 uur open. Iedereen van 65+ is welkom!

Bezinning

Iedere tweede vrijdag van de maand, inloop vanaf 19.00 uur.
Om 19.30 uur begint het bezinningsmoment.

Breiclub

1 x per 2 weken, in de oneven weken, op vrijdagmorgen
van 10.00 uur tot 12.30 uur.

Ook organiseren we een paar keer per jaar een workshop.

***Een donatie kunt u overmaken op rekeningnummer:
NL88 INGB 0001 7732 45 t.n.v. Vrienden van Inloophuis Domino***

25 december: Solidaridad

Samen verder voor haar toekomst

Er is veel armoede in Ghanese dorpsgemeenschappen die leven van de kleinschalige goudmijnbouw. Met name vrouwen hebben het zwaar. Zij worden ongelijk behandeld waardoor ze te weinig verdienen en niet kunnen investeren in hun ondernemingen voor een leefbaar inkomen.

Over het project

Om deze problemen van de kleinschalige goudmijnbouwgemeenschappen het hoofd te bieden startte **Solidaridad** een bijzonder project. Belangrijk onderdeel van het project is een innovatief spaarfonds, waaruit vrouwen een lening krijgen om te investeren in hun bedrijf in of rondom de goudmijn. De vrouwen beheren het fonds zelf. Tegelijkertijd volgen zij trainingen in ondernemerschap, leiderschap en gezinsplanning. Zo helpen vrouwen zichzelf, hun gezin en de gemeenschap vooruit.

Succesvolle ondernemingen en groeiende gelijkheid

Het effect daarvan is al snel zichtbaar. Zowel thuis, waar de armoede afneemt, als in hun gemeenschap. De deelnemende vrouwen laten zien dat zij succesvol kunnen zijn met hun bedrijf en verdienen inmiddels een leefbaar inkomen. De deelnemers betalen de leningen snel terug. Dat betekent dat de financiële investering lang zal doorwerken en dat veel vrouwen gebruik kunnen maken van hetzelfde fonds. Dit, samen met de trainingen over gendergelijkheid, vergroot hun betrokkenheid bij te maken beslissingen in de thuissituatie, en heeft hun positie in de gemeenschap verbeterd.

En er zijn nog veel meer vrouwen die graag willen deelnemen. Helpt u mee om meer vrouwen het programma te bieden waarmee ze werken aan een beter inkomen en gelijke rechten? Samen solidair in de strijd tegen armoede is winst voor ons allemaal!

***Steun dit project met een donatie op rekeningnummer:
NL05 TRIO 0212 1854 11 o.v.v Kerkenactie 2021***

Amnesty International

Vorig jaar hebben we begin december thuis heel veel brieven en kaarten geschreven en getekend. Ook veel kleinkinderen deden mee. Dat heeft kleurige en creatieve kaarten opgeleverd.

EN DAT IS NIET VOOR NIETS GEWEEST!!

Naast 4 anderen die zijn vrij gekomen, voor wie we ook schreven, zijn Melike en Özgür vrijgesproken samen met nog 16 anderen. Zij riskeerden een gevangenisstraf van 3 jaar omdat ze een Pride sit-in organiseerden bij hun universiteit in Ankara. Daarmee kwamen zij op voor de rechten van lbhti+´ers. Na een lange juridische strijd zijn ze alle 18 vrij gesproken.

In een filmpje op de Facebook pagina van Amnesty International bedanken ze iedereen die mee geschreven heeft.

Op zondag 5 december schrijven we weer. Of we dat weer thuis doen, in de kerk of misschien beide weten we nog niet zeker. Wat we wel zeker weten: **IN 2021 SCHRIJVEN WE WEER!!**

Soms zijn mensen bang dat de kerk zich (te) politiek uit zou laten, maar Chris van Dam deelt die angst niet. Hij is er wel van overtuigd dat de kerk geen politiek moet bedrijven. De kerk moet doen waar zij goed in is: aandacht vragen voor hen die geen stem hebben en in een niet menswaardige situatie verkeren, voor mensen in de marge.

Kerk en spiegel.

U herinnert zich misschien Chris van Dam nog wel als voorzitter van de onderzoekscommissie naar de toeslagenaffaire? Hij stond op een niet verkiesbare plek op de CDA verkiezingslijst voor de laatste verkiezingen. Hij zit dus niet meer in de 2^e kamer, maar dat betekent niet dat hij nu werkloos thuis zit. Wel neemt hij even de tijd om bij te komen van zijn vier jaar in de 2^e kamer.

Als meelevend gelovige heeft hij, toen hem eind vorig jaar gevraagd werd te solliciteren op de functie van voorzitter van STEK (Stad en kerk) in Den Haag, ja gezegd tegen deze onbetaalde baan. Hij zegt hier zelf over: *'Ik moest hierop solliciteren, dit is zo eervol. Het is zó belangrijk dat de kerk aanwezig is in de stad.*

Als je op zondag alleen voor jezelf in de kerk zit, dan verliest de kerk haar functie. De kerk moet aan de samenleving laten zien dat ze er is, dat ze oog heeft voor wie aan haar deur klopt. Als de kerk geen relatie heeft met de buitenwereld, dan klinkt ze in, dan hoeft ze er niet meer te zijn.'

Het lijkt er wel op of de combinatie kerk, diaconaat en aanwezig zijn in de samenleving echt stevige meningen oplevert (zie ook de tekst van de diaconale commissie over krant op de kansel).

Wat opvalt in het interview met Chris van Dam in Trouw (dinsdag 1 juni 2021) is, dat voor hem geloof de basis is voor zijn doen en laten. De dienst is een oplaadplek voor hem. Hij noemt het een plek om te trainen. Geloof dus en de ontmoeting met mensen. De periode dat in zijn kerk, de Bethelkerk, een uitgeprocedeerd Armeens gezin drie maanden lang werd opgevangen, is voor hem belangrijk geweest. Naast geloof is de ontmoeting met mensen in een uitzichtloze situatie wat hem in beweging zet. Als menswaardigheid in het geding is, moet er wat gebeuren. En er gebeurde wat, doordat zoveel mensen zich in bleven zetten met praktische dingen, maar ook in de 'marathon' die in de kerk plaats vond door voorgangers die met mensen baden, zongen en het woord lazen. Er kantelde wat in de politiek.

Soms zijn mensen bang dat de kerk zich (te) politiek uit zou laten, maar Chris van Dam deelt die angst niet. Hij is er wel van overtuigd dat de kerk geen politiek moet bedrijven. De kerk moet doen waar zij goed in is: aandacht vragen voor hen die geen stem hebben en in een niet menswaardige situatie verkeren, voor mensen in de marge. Hij wil vanuit concrete situaties aandacht vragen voor hoe politieke keuzes uitwerken in de praktijk, hoe mensen enorm in de knel kunnen komen door de uitwerking van wetgeving en regelingen. En die concrete situaties zijn er genoeg.

'Uitsmijter' van Van Dam: *'Bij het voorhouden van een spiegel aan de politiek heeft de kerk absoluut een rol te vervullen.'*

(Stek kent projecten voor bewoners in armoede, voor vluchtelingen, voor mensen met schulden, voor jongeren, voor ouderen. Doel is iedereen tot zijn recht te laten komen, mee te kunnen doen en te stimuleren elkaar te helpen)

EvdW

'Christenen die verwachten te zullen opstaan uit de doden, maar nu niet durven opstaan tegen onrecht, hoe moet dat straks?'

'In de kerkdienst dankt men God met blijde psalmen. De Klaagliederen worden bewaard tot na de dienst.'

verkenning

We moeten beter naar de aarde luisteren, vond de Engelse schrijver en voormalig milieuactivist Paul Kingsnorth anderhalf jaar geleden, want er was “iets groters gaande in de natuur”. Daarmee bedoelde hij niets christelijks. Juist niet.

<— andere gedachten

Buitenkerkelijk en toch afvallig?

“We zitten midden in de grootste uitstervingsgolf in 16 miljoen jaar tijd. We stevenen af op een afgrond. Corona zette ons even stil, maar intussen doen we er alles aan om de ‘groeimachine’ weer op gang te krijgen. We kennen geen grenzen.”

Kingsnorth besloot met zijn gezin in de Ierse natuur te gaan wonen, om ‘kleine plekje van leven en karakter en schoonheid en betekenis’ te cultiveren en om te gaan ‘luisteren naar de aarde’. Zo schrijft Frank Mulder 15 mei 2021 in Trouw, naar aanleiding van een interview.

“Een jaar of acht geleden trakteerde ik mezelf op een zen retraite van een week. dat was een verademing.(...)Ik miste iets. Er was veel compassie, maar weinig liefde. Ik voelde een afgrond in mijzelf. (...) Ik wilde het eerste niet toegeven, maar ik wilde iets aanbidden. Geen Christelijke God, nee. Zeker niet. Maar wel iets wat groter was dan mezelf.”

Kingsnorth besloot toe te treden tot een wicakring: Wicca is een moderne occulte heksentradië, samengesteld uit oude religieuze praktijken en symbolen.

“Als je er dieper ingaat, dan ontdek je dat het geen nep is. Ik heb er dingen echt zien gebeuren”, zo verwoordt Kingsnorth het. “Maar het zijn niet allemaal goede krachten en je heb ze ook niet in de hand.”

Ruim een jaar geleden begon Kingsnorth iets vreemds te ervaren.

“Ik droomde over Jezus, die me een boodschap gaf.”

Dan vertelt hij dat Jezus op allerlei manieren bij en om hem naar voren kwam. Nu lijkt het al snel een geënceneerd evangelisch

verhaal te worden, waar ik zelf (HvdW) nogal de kriebels van krijg. Maar dat is het zeker niet.

“Op een avond maakte ik weer zo’n ervaring mee. Toen het klaar was, wist ik het: ik ben christen.”

“Dat was een vreemde gewaarwording, want christendom had hij nooit serieus genomen,” schrijft Mulder in zijn artikel. Hij zag het meer als een verzameling morele regels om God gunstig te stemmen.”

“Ik wist niet dat het christendom in de wortel iets anders is. Dat het een verhaal is van de rebellie van mensen tegen God, en over Christus die de relatie weer herstelt, via nederigheid, armoede en kwetsbaarheid.” (...)

“We willen heer en meester zijn over de aarde, we bouwen een globaliseringsmachine die de hele wereld kaalvreet, die de oceanen volstopt met plastic en steden vult met miljonairs en tentenkampen.

Magie biedt daar geen antwoord op, want magie gaat uiteindelijk, net als de moderne wetenschap, ook weer over controle, over hoe je de natuur kunt laten buigen naar je wil. Wat ik niet had beseft, is dat de enige uitweg uiteindelijk bestaat uit nederigheid. Overgave aan de Schepper.” (...) *“De boodschap van Christus heeft niks te maken met machtspolitiek. Het is de radicaalste leer van de geschiedenis. We moeten elkaars voeten wassen, niet de aarde koloniseren. Christus daagde de macht uit, niet met revolutie of activisme, maar met opoffering.” (...)* *“Wat dat concreet betekent? ‘Eenvoudiger leven, minder technologie gebruiken, meer weggeven, machtspolitiek afwijzen, je naaste liefhebben. En met naaste denk ik niet alleen aan de buurman, maar ook het bos in de buurt.’ (...)* *“Het is rebellie of overgave, overheersing of dienstbaarheid. De machine of het kruis. het zijn de enige alternatieven die er voor mij, na 25 jaar schrijven en actievoeren, nog overblijven.”*

En hierin lijkt Kingsnorth in de zelfde denkrichting te zitten als Trees van Montfoort, die onlangs onze Kruispoort opluisterde. Wij kunnen de aarde alleen redden door goed te luisteren naar de aarde en de natuur, en ons alleen maar dienstbaar opstellen. Wij heersen niet over de schepping, wij zijn slechts een onderdeel en er zelfs afhankelijk van.

Kingsnorth is in deze omslag een 'afvallige' geworden voor zijn vrienden. Zij zijn teleurgesteld in deze omkeer. Veel mensen maken tegenwoordig een tegenovergestelde beweging, nl.: die vanaf het christendom naar een meer niet-religieuze spiritualiteit.

En het interview sluit met de volgende woorden van Kingsnorth af:

"Ik ga het gesprek aan, in mijn essays, op mijn weblog. Maar ik heb hier niet rationeel voor gekozen. Er is een macht in me gekomen en die heeft de afgrond weggenomen. en het opvallende is: ik ken verschillende mensen die iets vergelijkbaars hebben meegemaakt. Ik heb echt het gevoel dat de Geest in beweging is in de wereld, juist in deze tijd van crisis."

Onlangs verscheen zijn essaybundel in het Nederlands: 'Bekentenissen van een afvallig milieuactivist'. Ik zal bij de volgende editie van Doorkijk dit boekje beschrijven.

HvdW

Een gelijkenis van de kerk

Aan een gevaarlijke kust, waar schipbreuk veelvuldig voorkomt, was eens een eenvoudige kleine reddingspost. Het gebouwtje was alleen maar een hut en er was slechts één boot. Maar de paar toegewijde leden van de post hielden de zee voortdurend in het oog. Zonder aan zichzelf te denken, gingen zij dag en nacht naar buiten om onvermoeid te zoeken naar de verlorenen. Menig mensenleven werd gered door dit prachtige hulppostje, zodat het beroemd werd. Sommigen van degenen die gered waren en verschillende anderen uit de omgeving wilden zich bij deze post aansluiten. Ze gaven er hun tijd aan, hun geld en hun kracht om het werk ervan te steunen.

Nieuwe boten werden gekocht en nieuwe bemanningen getraind. De kleine reddingspost groeide. Enkele leden waren er niet gelukkig mee dat het gebouwtje zo eenvoudig was en zo armoedig uitgerust. Ze vonden dat er een comfortabeler plaats moest worden ingericht als eerste opvang voor hen die uit zee werden gered. Dus vervingen ze de noodkribben door echte bedden. En ze plaatsten beter meubilair in het inmiddels vergrote gebouw.

Zo werd de reddingspost een populaire plaats van samenkomst voor de

leden. Ze versierden hem prachtig en meubileerden hem fraai, omdat ze hem nu gebruikten als een soort clubhuis. Minder leden waren er nu nog in geïnteresseerd om de zee op te gaan om levens te redden. Daarom huurden ze speciale reddingsbootbemanningen om dat werk te doen. Het redding motief kwam nog wel nadrukkelijk voor in het wapen van de club en er was ook een reddingsboot in de zaal waar de nieuwe leden werden ingewijd in de club.

Ongeveer in die tijd leed een groot schip schipbreuk. De gehuurde bemanningen brachten boten vol koude, natte en half-verdronken mensen. Die waren smerig en ziek. Sommigen van hen hadden een zwarte huid, anderen een gele. Het prachtige nieuwe clubhuis veranderde in een chaos. Daarom liet de beheer commissie onmiddellijk een douchegebouw bouwen buiten het clubhuis, waar slachtoffers van schipbreuk eerst konden worden verschoond voordat ze binnen zouden komen.

Op de volgende vergadering ontstond er een scheuring onder de leden. De meesten wilden de redding activiteiten van de club stopzetten. Die waren veel te lastig en stonden het normale clubleven maar in de weg. Sommigen hielden vast aan het redden als hun allereerst taak. Zij benadrukten dat ze toch nog altijd reddingspost heetten. Maar zij werden ten slotte weggestemd. Hen werd gezegd, dat als zij de levens van allerlei soorten mensen wilden redden die schipbreuk leden in die wateren, ze maar een eigen reddingspost moesten beginnen verderop aan de kust. En dat deden ze.

Toen de jaren verstreken, onderging die nieuwe post dezelfde veranderingen als de oude. Hij veranderde in een club. En zo werd er weer een andere reddingspost gesticht op het strand. De geschiedenis ging door met zichzelf te herhalen. En als je tegenwoordig de kust daar bezoekt, zul je een aantal exclusieve clubs langs het strand aantreffen. Schipbreuken komen nog altijd veel voor in die wateren. Maar de meeste mensen verdrinken.

Howard Clinebell.

Uit: Edward Kooiman, Jongeren en diaconaat.

blik verruimen

Bij Remonstranten is het heel gewoon dat tijdens de zondagse dienst naast een Bijbelgedeelte ook een tekst uit de (wereld)literatuur klinkt. Proza, poëzie of een lied van bijv. Wende Sniijders. Een tekst die zomaar van ‘buiten’ naar ‘binnen’ komt.

Dit voorjaar zagen we bij de inauguratie van president Joe Biden een ‘spoken word’ artieste, Amanda Gorman, en velen waren diep onder de indruk van haar, van de inhoud haar tekst en van haar voordracht.

buiten kaders

Spoken word

Deze zomer gebruikte ds. Marthe de Vries een tekst van ‘spoken word’ artieste Babs Gons, uit de bundel ‘Doe het toch maar’. Zij schrijft mooie teksten waaruit je kunt lezen hoe betrokken zij is op onze samenleving. Onderstaande tekst geeft weer wat iemand kan denken als hij/zij zich buitengesloten voelt.

In september, als ik dit schrijf, is het bijna Vredeszondag en Vredesweek. Het thema is dit jaar ‘Inclusief samenleven’.

Onderstaande woorden van Babs sluiten daar bij aan.

Op You tube kunt u een filmpje vinden waarop zij het zelf uitspreekt.

PRECIES GOED

Soms wil je gewoon je hoofd op de aarde leggen,
je vuist naar de hemel heffen,
de tranen laten komen en zeggen:
het is zeker omdat ik zwart, wit, vrouw,
dik, dun, te groot, te klein,
te lief, onaardig,
omdat ik lelijk, eerlijk,
direct, poëtisch, welbespraakt,
te zichtbaar, onzichtbaar,
kwetsbaar,
onbegrepen, geprezen
arm, trots en onwetend ben?
Daarom zeker!

En dat de aarde je dan met haar zachte handen
heel voorzichtig omhoog duwt,
je op de wang kust en fluistert;
het is omdat je zo ontzettend mens bent.
Niet te veel, niet te weinig, gewoon genoeg mens.
Net zo mens als andere mensen.
Precies goed.

Soms wil je gewoon je hoofd op de aarde leggen,
je vuist naar de hemel heffen,
de tranen laten komen en zeggen:
Zijn het deze sproeten, is het deze buik?
Is mijn nek niet lang genoeg,
wil de wereld mij niet met dit gezicht,
met een doek om mijn hoofd,
met hoe ik stotter, dit accent?
Soms wil je met je hart in je hand vragen of
het was omdat je te, of niet genoeg.
Zou het leven niet beter zijn
als mijn ogen groter waren geweest?
Zouden meer mensen naar je lachen
als je twee centimeter hier,
wat als mijn huid gladder was?

Zouden meer mensen me uitnodigen voor een feestje,
zou ik meer verdienen?

En dat de aarde je dan met haar zachte handen
heel voorzichtig omhoog duwt,
je op de wang kust en fluistert;
het is omdat je zo ontzettend mens bent.
Niet te veel, niet te weinig, gewoon genoeg mens.
Net zo mens als andere mensen.
Precies goed.

In het project dat PAX dit jaar steunt in het kader van Inclusief
Samenleven (Musawat programma)
Staat in gesprek gaan over elkaar cultuur, tradities en overtuigingen
centraal. In gesprek gaan... ook al lijken de verschillen minder
groot... We vinden dat spannend, maar het kan meer begrip en
verbondenheid opleveren.

Amanda Gorman weet ook dat het spannend is. Daarom dichtte ze:
'There is always light. If only we are brave enough to see it.
If only we are brave enough to be it.'
(Uit: The hill we climb)

EvdW

inkijk

In de toelichting op het thema van deze uitgave
van DOORKIJK heb ik u een voorschot gegeven
op het thema: "Buiten dienst", van Anton Stolwijk. Ik
was dit boekje op het spoor gekomen door een artikel in
het tijdschrift: "Volzin". Het belicht een ontwikkeling
waarin gelovig Nederland zich sinds jaren al bevindt.

Niet meer van dienst.

Het boek heeft daarom de ondertitel: 'Toen God kleiner moest gaan wonen en ik meekeek'. Het laatste deel van die zin is tekenend voor de kijk op deze ontwikkelingen: Anton Stolwijk kijkt er als een soort outsider naar. Ooit was hij (als jongen) min of meer bij de kerk betrokken. Tenminste hij "hobbelt" met z'n vader mee. Maar eigenlijk heeft hij nauwelijks door wat er zoal speelt en wat zijn vader in die kerk voor bezigheden heeft. Hij groeit op in een tijd dat er niet zo veel gesproken werd, en al zeker niet over geloof. Het is alsof het een noodzakelijk kwaad is.

Het boekje handelt over de sluiting van de parochiekerk van zijn ouders (voornamelijk zijn vader).

'Aha', zult u misschien wel denken, 'Dat gaat dus niet over onze situatie!'

Het heeft ook wel iets van leedvermaak om te zien hoe in katholiek Nederland een aantal zaken klem lopen. Het lijkt erop alsof wij iemand zien uitglijden over een bananenschil en we niet bewust zijn dat wij zelf in een enorme hondendrol trappen.

Want waar wij in kennis worden gesteld van de tekortkomingen en kortzichtigheden en de laatste stuiptrekkingen van deze parochianen en hun kerkelijk leiders, kunnen wij ook vergelijkingen trekken met ons eigen gedrag en constitutie. Het is nog niet eens zo ver van elkaar verwijderd.

Ten eerste de rol van de schrijver: hij kijkt met een onbevangen en een onwetende blik naar deze ontwikkelingen. In die onbevangenheid zit veel humor besloten. Hij benoemt dingen onverbloemd zoals hij deze ervaart en ziet. Dat maakt dat zijn gedachten puur en realistisch zijn. Hij stelt het aan de kaak. Hij geeft ons inzicht in de gevoelens van een buitenstaander. Iemand die niet bij de kerk hoort. Tegelijk kan dat bij ons ook vragen oproepen: 'Hoe zien buitenstaanders onze bewegingen en overwegingen?' 'Zien zij wel de essentie van het geloof?' Of moeten wij het anders stellen? 'Zijn wij nog wel van belang voor de seculiere wereld om ons heen?' 'Doen wij er nog wel toe?'

Toch moeten we ook wel oppassen, dat wij niet te veel gaan somberen over negatieve ontwikkelingen in kerkelijk Nederland. Maar we moeten ook niet onze ogen sluiten voor de blinde vlekken in onze waarneming van onze situatie. Zo ook het afstoten van een kerkgebouw. Voor onze eigen gemeente tot voor kort een reële optie. Gelukkig heeft de morele en financiële steun vanuit de Geertekerk ons voorlopig uit dat, voor sommigen, “doemscenario” gehouden. Maar voor hoelang? Wat is reëel? Wat kunnen wij financieel nog dragen?

Wij zouden aan veel van deze anekdotes uit het boekje onze eigen situatie kunnen spiegelen. De schrijver maakt het voor ons heel herkenbaar.

In de “proloog” van dit boekje valt de auteur direct met de deur in huis:

‘Zoveel mensen heb ik in twintig jaar niet gezien,’ zegt Hans. Zoals altijd is zijn gezichtsuitdrukking volstrekt niet te peilen: blij, spottend, bedroefd, verbitterd?

‘Niemand wil zo’n bijzonder moment missen,’ zeg ik maar, en dan kijken we een tijdje in stilte naar de drukte in de kerk. Het is pas kwart voor tien in de ochtend, maar alle plaatsen zijn al bezet. Vrijwilligers lopen haastig heen en weer met extra stoelen – vanuit de pastorie, vanuit het parochiekantoor, vanuit een al jaren als opslaghek gebruikte biechtstoel – maar de drukte is niet bij te houden. er staan inmiddels mensen in het gangpad, in de devotiekapel, achter het kamerscherm dat een ongeverfde deur uit het zicht moet houden.

‘Wegwezen!’ klinkt de scherpe stem van Hanny als Fred, de koster, helemaal achter in de kerk een paar stoelen naast het koor wil zetten. ‘Wat denk je wel? We kunnen toch niet zingen met een stelletje van die zwijgers naast ons?’

Fred staat een tijdje hulpeloos met de stoelen in zijn hand en besluit ze dan maar voor de piano te zetten.

‘Niet doen, dan kan ik niets zien!’ roept dirigent Bert nog, maar het is al te laat, want de menigte heeft zich al meester gemaakt van de nieuwe zitplaatsen.

‘Mijn vrouw is slecht ter been,’ protesteert een oudere man in korte broek die met twee handen de stoel naast hem bezet houdt.

‘Van hieruit kan ik het altaar helemaal niet waarnemen!’ roept een Indisch uitzierende dame paniekerig terwijl ze weer gaat staan. ‘Ik moet het altaar kunnen waarnemen.’

Even later zorgt ze voor een hoop consternatie als ze zich langs het orgel naar voren wurmt en op de stoel van de lector gaat zitten.

‘wat een mensen, wat een mensen,’ zegt Hans, en ik knik verontwaardigd mee, net alsof ik ook trouwe kerkganger ben, alsof het mijn kerk is die tijdens de laatste mis voor de definitieve sluiting wordt bestormd door dagjesmensen.

Misschien bent u door dit fragment nieuwsgierig geworden naar het verdere verloop en bespiegelingen ervan. Ik geef u daarom de gegevens van dit alleraardigst boekje mee, zodat u het eventueel kunt bestellen bij de boekhandel. Het is in ieder geval goed om onze ogen er niet te sluiten, en ons open te stellen voor mogelijke ontwikkelingen. Maar wel met een milde glimlach. Met humor kun je veel leed verzachten.

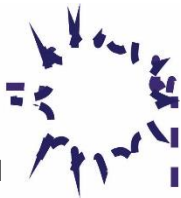
“BUITEN DIENST, toen God kleiner moest gaan wonen en ik meekeek”

Anton Stolwijk, uitgeverij De Geus, 2021
ISBN 978 90 445 4232 5

Na de dienst

Onlangs gaf ik een toelichting op één van mijn schilderwerken over Israël/Palestina in een PKN kerk in Rotterdam n.a.v. een expositie ter plekke van negen werken over dat onderwerp.

Het was een onderdeel van een serie besprekingen over het conflict dat de staat Israël heeft met de Palestijnen. Het houdt de gemoederen binnen de kerk ook bezig ..., soms.

Het vraagt ons een houding ten aanzien van dit probleem van ons. Wegkijken, kan niet meer. Dat is ook de titel van folder van de werkgroep Pa-Is die deze activiteiten in de regio Rotterdam arrangeert.

Het thema van de preek, waarin het essay van ds. Bram Grandia: 'Mijn onopgeefbare verbondenheid' (*met het volk Israël*, red.) werd aangehaald, was 'Mens, waar ben jij?'

Bram Grandia beschrijft in zijn essay zijn verandering in zienswijze t.a.v. de Palestijnen en Israël. Het is als een omkeer, haast bekering, in zijn blik. Maar ook in zijn daden. Het is alsof we te maken hebben met een moderne Paulus die als bij donderslag tot inzicht komt.

Een zeer lezenswaardig verhaal zet Grandia neer. Het is heel herkenbaar. Hij neemt je mee in zijn gedachten en gevoelens. Hij was één van de medereizigers van één van onze (Hans en Beppie) reizen naar Palestina/Israël. Hij gaat uitgebreid in op deze reis. Als u geïnteresseerd bent in het relaas over deze reis en de bevindingen, kunt u dat via: www.volzin.nu/publicaties bestellen. Het kost slechts € 6,50, en de helft hiervan is ten bate van de Tent of Nations (het project dat wij in onze gemeente ook steunen). U krijgt het document dan via uw mail opgestuurd, zodat u het digitaal kunt lezen. Zeer de moeite waard!

Ondanks de goede intenties van de preek en al datgene dat erom heen plaatsvond, zat er toch een grote discrepantie tussen de dienst en de grote impact van het onderwerp. Eerlijk gezegd zat ik toch met een heel ongemakkelijk gevoel erbij.

Het zat zeker niet in de rode draad van de preek. De lezingen erbij waren: Numeri 11: 24-29 en Marcus 9: 38-50. Geen gemakkelijke kost, maar in de kern wel ter zake doende. Het thema dat eruit voortkwam: 'mensen die buiten de vertrouwde kring profeteren'. Sommigen hadden/hebben daar problemen mee. Maar Mozes (in het OT) en Jezus (in het NT) wijzen de critici terecht en leggen de 'outsiders' niets in de weg. Ze stimuleerden hen zelfs. Je zou kunnen zeggen dat waren 'profeten buiten de dienst'. Direct zijn we aanbeland bij het schrijnend onbegrip voor mensen die dwars door

de conventies heen hun overtuiging kenbaar maken. Daar is vaak in de hoofden van volgelingen geen ruimte voor.

Een prachtig thema, maar of de bedoelingen ervan aankwamen bij kerkbezoekers is nog maar de vraag. In mijn positie kwam daar nog een gecompliceerder element bij. Onze schoondochter woonachtig in het Rotterdamse kwam ons 'supporten', zoals ze dat zo plastisch benoemde. Ze is niet iemand die trouw diensten in de kerk bezoekt, een 'outsider' dus. Vóór de preek zongen we nog een aantal liederen. De organist gaat 'vol op het orgel' en zet zwaar en gedragen in met een marstempo van 'bejaardengym', alsof er dadelijk een donderpreek over onze hoofden heen zal komen. Ik zat er met gekromde tenen mee te lispelen met wat er gezongen werd. Dit had ik niet verwacht in deze wereldstad, die Rotterdam toch wel is. Maar goed, de gemiddelde leeftijd van de kerkgangers was bepaald niet jong te noemen, op een of twee jongeren na dan. Hoewel de teksten van de Psalmen (zodanig ook aangekondigd) wel aansloten op de verkondiging die erna plaatsvond, waren de liederen niet bepaald een vrolijk gestemde lofzang. Sommige tekstdelen ervan waren toch onbegrijpelijk (voor een outsider). Mijn schoondochter fluisterde tot mijn vrouw: "Wat zing ik hier eigenlijk? Ik begrijp er niet veel van." In feite was ze al afgehaakt. Toch was de dienst bepaald niet alleen van het zware kaliber: er werd via een beamer geprojecteerd, er werd een toelichting gehouden over de Palestijnse kwestie, en er hingen vlaggen van Israël en Palestina in de kerkzaal, maar de toon was al gezet vóórdat ik mijn verhaal kon

houden.

Ná de dienst, tijdens de koffie, deelde 'onze supporter' aan ons mee dat ze huiswaarts ging, vóórdat het gesprek over de kwestie n.a.v. mijn schilderijen zou plaatsvinden. Wij hadden daar wel begrip voor, maar in feite begon toen pas de

praktische invulling van wat een gelovige zoal beweegt om zich een plaats te verwerven in de samenleving. Helaas een gemiste kans. Ik kon de gedachte 'wat doen we verkeerd' niet onderdrukken, en ik kon het antwoord wel vermoeden. Misschien denkt u: "Maar dit is een PKN kerk, dat gebeurt bij ons niet." Ik nodig u uit om eens te luisteren als een outsider. Welk gevoel komt er bij u over? Bent u 'recht' in de leer maar behoudt u ook rechte tenen? Ik hoop het voor u, maar ik vermoed een andere afloop. Iets om eens goed over na te denken. Ik ben bang dat we anders het contact met de omgeving ('buiten de dienst' en 'outsiders') verliezen.

En hoe denkt u over datgene dat 'na de dienst' of 'buiten de dienst' plaatsvindt? Vindt u dat van minder belang? Draait alles rond de kerkdienst en moet alles 'erom heen' zich daaraan aanpassen of zelfs voor wijken? Met andere woorden: Wat is onze opdracht hierin? Wat is eigenlijk 'onze dienst'? Ik hoop dat we dan niet 'buiten dienst' zijn.

HvdW

geerte-kwartier

Kwartiermaken is van toepassing bij projecten waar, naar aanleiding van een wens, idee of behoefte een geheel nieuwe organisatie of structuur moet worden opgezet.

intermediair

Een nieuwe rubriek

Het zal u wel niet zijn ontgaan dat er gesprekken zijn tussen de remonstrantse gemeente van Utrecht, de Geertekerk, en die van Schoonhoven. De ontwikkelingen in samenwerking zijn in een ver gevorderd stadium. Het een en ander heeft u natuurlijk al vernomen in onze laatste algemene vergadering van leden en vrienden. Wij zijn

heel blij dat de organisatie en de gemeente van de Geertekerk ons welgezind zijn en ons van harte willen steunen.

Niet alles gaat natuurlijk in één keer, hoewel de samenwerking vanaf 1 januari 2022 een voldongen feit is. Na de ondertekening van de 'trouwakte' volgt vanzelf een heel traject van naar elkaar toegroeien.

Ons kerkblad blijft wat de redactie betreft voorlopig wel bestaan. Ons inziens het nog wel van belang. Het is belangrijk dat we als kleine gemeente ons met elkaar verbonden voelen. Daar is ons kerkblad ons inziens wel een aangewezen orgaan voor. Maar om de samenwerking te ondersteunen willen we daar een aparte rubriek over opzetten. Daarin zal specifiek over ontwikkelingen en/of wetenswaardigheden ten aanzien van de samenwerking geschreven worden. Wij groeien dan ook daarin als het ware naar elkaar toe.

De indeling van DOORKIJK is volgens verschillende rubrieken. Elke rubriek heeft zo zijn eigenheid. Er wordt in zo'n rubriek telkens over hetzelfde aandachtsgebied geschreven. Soms zijn de kenmerken daarvan misschien wat minder afgebakend en loopt het af en toe in elkaar over, maar toch geeft dat een bepaalde blikrichting. Het houdt u en ons (de redactie) ook een beetje scherp. Elke rubriek heeft zo zijn sub-kopje (niet altijd weergegeven). Ook heeft de vormgeving van elke rubriek zijn eigen karakter. Zo is in elk titelblok een fotootje opgenomen, die ons helpt een denkrichting in te gaan. Beelden ondersteunen ons soms meer dan wij denken.

In die zin is deze nieuwe rubriek ook opgebouwd. U ziet het hierboven.

Ten eerste de titel: 'geerte-kwartier'. De vernoeming 'geerte' begrijpt u waarschijnlijk wel. Geen hoofdletter, omdat andere rubrieken ook zonder kapitaal (in 'letterlijke' zin) zijn weergegeven, om juist ook om iets van bescheidenheid uit te beelden. Het is een proces, niet een gelopen race. Het woord 'kwartier' komt van kwartiermaken. Op de site van het kwartiermakersgilde (jaja..dat bestaat) staat het volgende:

"Kwartiermaken is een uniek vak dat (met deze benaming) vooral in de publieke sector te vinden is. Degene die dit vak uitvoert heet een kwartiermaker. De term 'kwartiermaker' komt oorspronkelijk uit de militaire context waar de kwartiermaker verantwoordelijk is voor het voorbereiden van de legerbasis en de kwartieren van de troepen voordat zij arriveren.

Kwartiermaken is van toepassing bij projecten waar, naar aanleiding van een wens, idee of behoefte een geheel nieuwe organisatie of structuur moet worden opgezet. Na afronding van het proces van kwartiermaken kan een projectmanager het project overnemen.”

Het laatste deel van het woord hebben we weggelaten omdat een kwartier ook een gebied of een wijk is. De aangrenzende wijk van het Geertekerkhof heet het Museumkwartier, bijv. Dus berichtgeving vanuit de ‘omgeving’ van de Geertekerk. Een kerkgemeenschap is natuurlijk niet alleen een gebouw, maar juist de leden/vrienden met al hun activiteiten en bewegingen.

Dan ziet u het fotootje in de rechterhoek. Dat is de zijingang van de Geertekerk. Juist niet de hoofdingang: we komen niet met veel bombarie binnen, maar op ‘kousenvoeten’. We weten ons heel welkom in de gemeente van Utrecht, maar het vraagt wel van ons dat we in alle bescheidenheid onze voetsporen verdienen. Het vraagt van ons (leden en vrienden van Schoonhoven) wel een inspanning en verantwoordelijkheid om dit pad te effenen. De parallellogrammen (twee stuks) verbeelden het proces. De tweede lijkt een papieren versie ervan: een document, een overeenkomst vóór we binnentreden. de spiraalvormige, kronkelende stippelijijn staat voor het zoekende, verwijlende karakter ervan. In het grote parallellogram zal telkens een quote of kenmerkende opmerking uit de tekst eronder geplaatst worden.

Samen diaconaal

- 9 oktober hebben de gezamenlijke diaconieën van
- Remonstrants Utrecht en Schoonhoven een
- bezinningsdag gehouden. De jaarlijkse buitendag van de
- Utrechtse diaconie stond al gepland en bij onze eerste kennismaking werd gelijk spontaan gevraagd 'zullen we het samen doen en bij jullie?' Hier in onze kerk dus. Zo gezegd, zo gedaan!

We openden de dag met 'Ubi caritas' . Enkele Utrechtse diakenen maakten er een meerstemmige zang van. 'Daar waar liefde woont',

is misschien wel een hooggestemd begin, maar vanaf onze eerste contacten met de afvaardiging van de Geertekerk, die de samenvoeging voorbereidt, heb ik iets bijzonders gevoeld. Toen ik een vriendin iets vertelde over het proces en de contacten die er al zijn met leden van de Geertekerk, zei ze 'Klinkt als familie' en dat was positief bedoeld zoals u zult begrijpen.

Daarna deelden we inspiratie vanuit wat ieder belangrijk vindt in samenleven. Wat heb je de laatste tijd opgepikt in de media waar je door geraakt werd, was de startvraag. Het leek wel op de krant en de Bijbel op de kansel. Zoals in de tekst in dit blad met de titel 'Bijbel en krant'. Twee voorbeelden zijn: een krantenbericht dat vertelt over een Syrisch jongetje van 13 jaar die moederziel alleen met slechts een rugzakje bij de grens richting Europa staat. En een verhaal over een alleenstaande vrouw met 8 kinderen in Midden-Amerika, die vele duizenden vluchtelingen hielp.

Alle berichten die ons raakten, namen we mee in ons gesprek naar aanleiding van drie teksten. We kwamen op dat idee n.a.v. de lezing van ds. Lijzen tijdens zijn intrede; een tekst van de hand van bisschop Tutu over dat wij de handen van God zijn. Deze dag lazen

we andere, diaconale teksten. Eén over schuldhelpverlening, één reeks Bijbelteksten en een tekst van Trees van Montfoort over groene theologie. In groepjes van drie spraken we daarover. Weer bij elkaar probeerden we wat rode draden te ontdekken. Om er een paar te noemen: contact leggen en verhalen delen met elkaar en met diaconale projecten, zodat we bij elkaar betrokken

Tijdens de lunch met zelf gebakken en klaargemaakte gerechten

raken als mens. Hoe kunnen we met elkaar als gelovige mensen zorg voor de aarde vorm geven?

Na de lunch maakten we een wandeling (toch even naar buiten tijdens de buitendag) via de Koestraat naar de Veerpoort en langs de Wal en door het park weer terug. Ik voelde dat ik ook weer met andere ogen keek: wat hebben we een mooie stad met een rijke

geschiedenis... een Synagoge (winkel van Rikkoert) en een Joodse begraafplaats.

Bij de Veerstraat. Van links naar rechts: Peter van Dijk, Hans van Commenee, Jan Kaat, Maaïke Hoffer, Arina de Heer, Beppie van der Waal, Lense Lijzen, Ria Janse, Mary Kuiper.

Terug in de kerk probeerden we de inspiratie van de morgen door te vertalen naar ons praktische werk. We willen van lieverlee meer samen gaan doen, we starten bijvoorbeeld met een paar dezelfde bestemmingen voor de diaconale inzameling. Het lijkt ons ook leuk om in ieder geval iets op te pakken met elkaar dat voor beide gemeenten nieuw is.

Het was een heel inspirerende dag! U gaat er vast iets van merken en horen het komende jaar.

EvdW

Komende preekbeurten

7 november	Mw. Ds. E. de Bijll-Nachenius	Aanvang: 10.00 u
21 november	Ds. M. Junte Laatste zondag kerkelijk jaar	Aanvang: 10.00 u
5 december	Mw. M. Brok	Aanvang: 10.00 u
19 december	Ds. Lense Lijzen	Aanvang: 10.00 u
25 december	Ds. Marthe de vries Kerstviering	Aanvang: 10.00 u
16 januari	Ds. I.L. Tan	Aanvang: 10.00 u
30 januari	Ds. M. Junte	Aanvang: 10.00 u
13 februari	Dhr. J. Douwes	Aanvang: 10.00 u
27 februari	Ds. G. Smink	Aanvang: 10.00 u
13 maart	Ds. M. Junte	Aanvang: 10.00 u
27 maart	Ds. R. van Andel	Aanvang: 10.00 u
10 april	Ds. F. Kruyne Palmzondag	Aanvang: 10.00 u
14 april	ntb Witte Donderdag- Avondmaal	Aanvang: 19.00 u
15 april	ntb Goede Vrijdag	Aanvang: 19.00 u
17 april	Ds. Lense Lijzen Pasen	Aanvang: 10.00 u
8 mei	Ds. J. Goud	Aanvang: 10.00 u
22 mei	Ds. I.L. Tan	Aanvang: 10.00 u
5 juni	Ds. Rosen Jacobson-van Dam	Aanvang: 10.00 u
19 juni	Ds. J. Marinus	Aanvang: 10.00 u

'Als Jezus zou twitteren, hoeveel volgers zou Hij dan hebben?'

